

РЕШЕНИЕ

№ 2203

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9435** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 - 285 от Закона за изпълнение на наказания и задържане под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 25632 от 04.09.2018 на Е. Н. С., ЕГН [ЕГН], с адрес по лична карта: [населено място],[жк], [жилищен адрес] изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] за срок от 9 години, считано от 21.12.2011 г., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) при МП с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6 000 лв., претърпени за лоши битови и хигиенни условия на изтърпяване на наказанието му в Затвора [населено място], в периода от 21.12.2011 г. до 03.09.2018 г., ведно със законната лихва от датата на настъпване на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът поддържа, че условията на изтърпяване на наказанието му са в нарушение на чл.3 и чл.43, ал.2 и ал.4 ЗИНЗС, вр. – в тесни и пренаселени килии и лоши битови условия в спалните помещения. Посочва, че спалното помещение /килията/, което обитавал било с площ около 8-10 кв.м., както и, че в него били настанени 8 лишени от свобода. В килията се помещавали два броя масички без столове и леглата им. Осветлението било много слабо. Пространството било толкова тясно, че не можело да се минава, тъй като в килията се простирало и прането на лишените от свобода.

Единственото средство за лична хигиена било един сапун месечно на човек, а достъпът до перална машина бил веднъж седмично на човек. Допълнително положението се влошавало поради наличие на всякакви паразити, дървеници, хлебарки, гризачи и други вредители, срещу които затворническата администрация не вземала мерки. Ухапванията от дървеници пречели на нощния сън, предизвиквали умора и нервни кризи. Счита, че съвкупното въздействие на условията на изтърпяване на наказанието представляват нечовешко отношение към лишените от свобода. В подкрепа на твърденията си сочи доклади от Европейския комитет за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание, касаещи посещения в България на делегации на КПИ от 04.05.2012 г. до 10.05.2012 г., както и в период от 24.03.2014 г. до 03.05.2014 г., в които е посочено, че „условията в централния затвор в [населено място] продължават да са подобни на това, наблюдавано в миналото, като повечето затворници разполагат с малко повече от 2 кв.м. жилищно пространство на човек“. Позовава се и на чл.3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, както и на „Минималните стандарти за третиране на лишените от свобода“, приети от Първия конгрес на Организацията на обединените нации /ООН/, които нямат задължителен характер, но спазването им е критерий за зачитане на човешките права и свободи. С последваща молба, процесуалният представител на ищеца претендира изменение на цената на иска, като от 6000 лева да бъде увеличен на 20 000 лева, на осн. чл.214, ал.1 ГПК.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП оспорва исковата молба поради липса на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата на вреди. Излага доводи, че неимуществените вреди, които ищецът претендира не се предполагат, а подлежат на доказване. В тази връзка, ответникът сочи, че липсват доказателства за наличие на нарушено психично или физическо здраве, което да е пряка и непосредствена последица от действие или бездействие на администрацията на ареста или затвора. По отношение на хигиената в спалните помещения, ответникът излага твърдения, че администрацията на затвора в [населено място], чрез външна фирма, осигурява обезпаразитяване ежемесечно. Отделно от това, на лишените от свобода се позволявало да внасят препарати против насекоми и за дезинфекция, тъй като ежедневното поддържане на хигиената в спалните помещения, съгласно разпоредбите на чл.21, ал.12 и чл.22, ал.2 ППЗИНЗС е отговорност на лишените от свобода. По отношение на обитаемата площ, ответникът сочи, че била налице гъвкава система за първоначално настаняване и преместване, съгласно чл.62 от ЗИНЗС. Посочва, че настаняването и преместването на лишените от свобода било съобразено с разпоредбите на чл.20, чл.27, ал.1 и ал.2 от ППЗИНЗС, въз основа на капацитета, възможностите на отделните помещения в групите и при отчитане на желанията на лишените от свобода. В заключение, ответникът счита, че дори и да се допусне, че разполагаемата обща площ от страна на ищеца е била минимална, то този факт не може да доведе до извод за нечовешко и унижително отношение – такова, каквото излиза извън рамките на последиците от наказанието „лишаване от свобода“. Отделно от това сочи, че изискването за минимална жилищна площ за един лишен от свобода в размер на най-малко 4 кв.м. влиза в сила от 01.01.2019 г., съгласно §13 от ПЗР на ЗИНЗС. В писмените си бележки, пояснява, че видно от представените в хода на производството пред съда справки от затвора в [населено място], от така посочената начална дата 21.12.2011 г. до 22.05.2012 г.,

ищецът е пребивавал в ареста „В.“, а в периода от 23.05.2012 г. до 10.07.2012 г. в ареста „Г.М. Д.“. Във връзка твърденията на ищеца, че по време на престоя си в затвора бил заразен с хепатит тип С, ответникът счита, че анамнезата при първоначално постъпване се съставя единствено по данни на лицето, т.е. лицето съобщава или не съобщава за налични заболявания, а видно от изготвената по делото експертиза, инфекцията е типична кръвно преносима, често протича безсимптомно, а основната рискова група са интервенозните наркомани. Претендира за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор – представител на СГП счита, че претендираните неимуществените вреди са недоказани, поради което искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Административен Съд С. - град, I отделение, 6-ти състав, след като взе предвид наведените в исковата молба доводи, изразеното становище на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото справка, с рег. № 15272/29.09.2020 г. от Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. /О.-С./ /л.165/ се установява, че Е. Н. С. е пребивавал в арестите на О.-С., както следва: за периода от 21.12.2011 г. до 23.05.2012 г. в арест „В.“ и от 23.05.2012 г. до 11.07.2012 г. в арест „Г.М.Д.“. В същата справка е посочено, че битовите условия в арест „В.“ отговарят на изискванията на чл.43, ал.2 от ЗИНЗС и чл.20, ал.3 от ППЗИНЗС. Килиите са оборудвани с легла, шкафчета, маси и столове, шкафчетата за вещите на лишените от свобода са неподвижно закрепени за пода. Прозорците са отваряеми, което осигурява достъп до пряка слънчева светлина и свеж въздух на задържаните лица. Изградена е аспирационна система за подобряване на циркулацията на въздуха в килиите и общите помещения. Всяка килия има санитарен възел с тоалетна чиния и мивка. На двата арестни етажи са разположени и общи помещения за „разливане“ на получаваната храна, общи бани и общи тоалетни помещения. Отоплението в килиите на ареста се осигурява от радиатори, които се захранват централно от Т.. Килиите в арест „Г.М. Д.“ са еднотипни като изграждане и обзавеждане и са с приблизителна площ от около 16 кв.м. Същите са оборудвани с 4 броя самостоятелни легла – две двойни (тип вишка), метални маса и столове, буферна решетка, отделяща прозорците от килията, 8 бр. метални шкафове за съхранение на хранителни продукти и разрешени вещи от задържаните лица и отоплителен елемент от инсталацията за парно отопление, отделен с метална решетка. Всички предмети в килията са фиксирани неподвижно към пода, а решетките към стените и тавана на помещението. Помещенията разполагат със собствен санитарен възел, с непрекъснат достъп до течаща вода, посредством канелка, мивка и тоалетен блок. Санитарният възел е отделен от останалата част на килията посредством масивна преградна стена с височина от 1,2 м. По този начин се осигурява възможност на служителите от надзорно-охранителния състав да водят непрекъснати наблюдения върху поведението на задържаните лица.

От представените със справка, рег. № 5210/27.09.2019 г., изготвена от ГД“ИН“ /л.15/, протоколи е видно, че ищецът е бил настанен в периода от 2012 г. до момента на предявяване на иска – 03.09.2018 г. на следните места:

- В периода 19.07.2012 г. до 17.10.2013 г. в 5-та гр. на затвора в [населено място];
- От 17.10.2013 г. до 16.07.2015 г. , ищецът бил настанен във 2-ра гр. на затвора в

[населено място];

- От 16.07.2015 г. до 06.07.2017 г. бил настанен в ЗО „К.“;
- В периода 16.07.2017 г. до 15.02.2018 г. бил в настанен в 5-та гр. на затвора в [населено място];
- От 15.02.2018 г. до 20.02.2018 г., бил преместен в 4-та гр. на затвора в [населено място];
- От 20.02.2018 г. до момента на подаване на исковата молба бил настанен в 5-та група на затвора в [населено място].

В същата справка, в уточнение на исковия период от датата на 21.12.2011 г. до 03.09.2018 г. /датата на предявяване на иска/, който ответната страна изчислява в размер на 6 години 8 месеца и 13 дни, се прави правопогасяващо възражение, тъй като посоченият в исковата молба период надвишава петгодишния давностен срок.

В Докладна записка от 16.09.2019 г., съставена от инспектор към ИСДВР – 5-та и 2-ра група /по заместване/ към ГД „ИН“ затвора [населено място] /л.22/, е посочено, че не разполага с информация в кои спални помещения е било настанено лишеното от свобода лице, но и в двете групи – 5-та и 2-ра, лишените от свобода имали непрекъснат достъп до течаща топла и студена вода и санитарен възел. Сочи се, че спалните помещения били много добре осветени, помещенията се отоплявали от централно парно отопление и имало възможност за проветряване, както и достъп до естествена светлина.

В справка, издадена от ИСДВР на 2-ра група към ГД „ИН“ на затвора [населено място] от 30.09.2019 г. /л.23/ е отразено, че Е. С. е постъпил във 2-ра група на 17.10.2013 г., в спално помещение № 11 и е пребивавал там до 16.07.2015 г. За помещението е посочено, че е оборудвано с легла на два етажа, има прозорци, които осигуряват пряка дневна светлина, санитарен възел, оборудван с мивка, тоалетна и душ с постоянно течаща топла и студена вода. В същата справка е разяснено, че всеки месец се раздават сапуни, веро, прах и обезмаслителители на лишените от свобода. Отделно от раздаваните санитарно-хигиенни материали, лишените от свобода могат всеки ден да си купуват тоалетни принадлежности от лавката. Съща така е посочено, че във всяка група има назначени хигиенисти, както и служители на НОС, които следят за изпълнението на задачите, свързани с личната отговорност на лишените от свобода за поддържане на чистотата в помещенията.

В докладна записка от 16.09.2019 г., съставена от домакина на ЗО „К.“ е посочено, че лишеният от свобода Е. С. е бил настанен във 2-ра група на ЗО „К.“ на 17.07.2015 г. На групите в затворническите общежития ежесмесечно са раздавани перилни препарати за хигиенизиране в спалните помещения и за личните нужди на лишените от свобода. За битовите условия, в справката е посочено, че в ЗО „К.“ питейната вода се доставя от „Софийска вода“, която се подава по график към настанените в общежитието. Във връзка с режима на топла и студена вода, в справката е отбелязано, че при построяване на общежитието, централният водопровод свършва на около 500 м. от него и за целта е построена помпена станция, която подава вода в построен резервоар. Вместимостта на резервоара не позволява подаване на вода през цялата част на денонощието, поради което бил изготвен график за подаване на топла и студена вода, съобразно който студена вода се пуска за 7 часа и половина през деня, а топла вода за един час сутрин и един час вечер. Ежеседмично по график се пере спалното бельо на лишените от свобода. През 2016 г. било направено саниране на спалните помещения в ЗО „К.“, била поставена ПВЦ дограма и бил направен основен

ремонт на мокрите и санитарни помещения в спалните на лишените от свобода.

От докладна записка от 24.09.2019 г., издадена от ИСДВР към ЗО „К.“ /л.34/ е видно, че през периода на престоя на ищеца във 2-ра група /от 17.07.2015 -05.07.2017 г./ на затворническото общежитие, лишените от свобода са разполагали с индивидуална жилищна площ между 2.75 кв.м. и 5.82 кв.м., като прави впечатление, че средните стойности на жилищната площ, с която са разполагали лишените от свобода лица е под 4 кв.м. Към докладната записка са представени списъци с отразен брой предоставяни санитарни материали по месеци, както и график за режима на студена и топла вода в общежитието.

От протокол за извършени натурални видове строителни и монтажни работи /л.47/ е видно, че в ОЗ „К.“ през 2016 г. е сменена дограмата на помещенията.

Представени са и протоколи за извършени в ОЗ „К.“ ДДД обработка от фирмите [фирма], [фирма] и „К.“ за периода 2012 г. до 2017 г.

От справка за извършените ремонтни дейности в затвора в [населено място] за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. се установява, че в годините сградният фонд на затвора [населено място] и общежитията е изключително остарял и морално амортизиран. Липсата на бюджетни средства за капиталови разходи и ремонтни дейности поставя администрацията на затвора в изключително затруднено положение и невъзможност за справяне с проблемите, натрупани в годините. Извършените ремонти са както следва: през 2016 г. ремонт на покрива на 10 и 13 група, състоящ се в замазка и полагане на воалит, подмяна на улици. Направен е и основен ремонт на кухненски блок на лишени от свобода; през 2017 г. е направен ремонт на спалните помещения на 11, 8, 7 и 6 групи, състоящ се в изкърпване и шпакловане на стени, боядисване, освежаване на спалните помещения и подмяна на подови настилки. Направен е основен ремонт на санитарни възли на 11,8, 7 и 6 групи, преустройство на спални помещения и смяна на старата дограма с ПВЦ на 2,5 и 12 групи, ремонт на ВиК инсталации от абонатна станция през банята до 2,12 и 5 групи, ремонт на покрива и смяна на улици на 3 група, ремонт на подземен топлопровод от парна централа до 10 група, хидроизолация на трафопостовете и над складовете на 11 и 8 групи. През 2018 г. е направен основен ремонт на спални помещения на 1, 10 и 13 групи, основен ремонт на санитарни възли на 14 група, хидроизолация на покривите на 13 група, основен ремонт на покрива на ЗО „К.“.

От направените справки за здравословното състояние на ищеца в исковия период се установи следното:

Видно от медицинска справка, изготвена от д-р Д. на 25.09.2020 г./л.165/, при първоначалния медицински преглед на Е. С., проведен на 22.12.2011 г. в МЦ- О., арест „В.“, задържаният е съобщил за наркотична зависимост – хероинов тип. Същата зависимост е съобщил и при задължителния медицински преглед в МИ-МВР на 21.12.2011 г. На двете места отрича наличието на остри заразни заболявания, както и на хепатит „С“. При превода на лицето в ареста на „Г.М.Д.“, на 23.05.2012 г., лишеният от свобода отново не е съобщил за наличието на хепатит „С“, както и на остри заразни заболявания. На 11.07.2012 г. Е. С. е преведен в затвора [населено място] в добро общо състояние. Към справката са приложени медицинско направление, изх. №5129 от 21.12.2011 г., издадено от д-р Д., както и справка за предварителен медицински преглед от 22.12.2011 г., извършен от д-р Т. в ареста „В.“, като и в двете е отразено, че лишеният от свобода отрича наличието на остро заразно заболяване, както и че страда от хероинова зависимост/наркомания.

В становище от д-р А. – лекар ординатор в ЗО „К.“ от 19.09.2019 г. /л.31/ е посочено, че лишеният от свобода С. е бил в ЗО „К.“ от средата на 2015 г. до средата на 2017 г., като за целия му престой в общежитието са регистрирани еднократно стомашно-чревни смущения и интеркурентни вирусни инфекции – инцидентно. Няма данни да е постъпил в общежитието с хронично заболяване, нито пък да е развил такава. За посочените в справката оплаквания своевременно е получил лечение и не е посещавал повторно лекарския кабинет.

С писмо, изх.№1039/10.09.2019 г., за директорът на СБАЛЛС-С. уведомява началника на затвора [населено място], че от направената проверка било установило, че лишеният от свобода Е. Н. С. е лекуван в СБАЛЛС-С. през 2018 г. с диагноза „С.“.

От представената с писмото епикриза, изх.№99/66 от 19.02.2018 г., издадена от д-р Т. – лекуващ лекар към Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода, вътрешно отделение, се установява, че Е. С. постъпил на 13.02.2018 г. в лечебното заведение с обрив по двете ръце, придружен от силен сърбеж с давност около две седмици. След проведено лечение, симптомите са отшумели, лицето е изписано и върнато в съответната група на затвора.

В медицинско становище от д-р Т. – директор на МЦ при затвора [населено място], е отразено, че Е. С. е постъпил на територията на затвора [населено място] в добро общо състояние, без особени оплаквания, с данни за хроничен хепатит „С“. Лицето е посещавало МЦ при затвора в [населено място] за получаване на К., витамини и медикаменти- противоалергични. Пролежавал е на лечение в СБАЛЛС с диагноза „кроста“. Други оплаквания не са регистрирани.

От направената експертна оценка на актуалното психическо и емоционално състояние на лишения от свобода Е. Н. С., към 10.09.2019 г., се установява, че към момента на изследването лицето е емоционално стабилно. В поведението му не се установяват симптоми, които да насочват към повишени нива на тревожност, стрес и депресия. Отрича суицидни мисли и намерения, като твърди, че такива не е имало и в миналото. Изследваният е споделил, че нее в конфликтни отношения с останалите лишени от свобода, което означава, че средата, в която се намира не е източник на напрежение. Няма индикации за разстройство на мисленето и за сериозна психопатология.

По делото са събрани гласни доказателства от допуснатите до разпит свидетели на ищца – К. Д. И. и В. К. М., изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“ в затвора в [населено място].

Разпитан, свидетелят И. споделя, че с ищеца са били заедно в една килия в затвора в [населено място], в трети отряд през периода 2017 г.-2018 г. Били са заедно в в 16-то спално помещение. Твърди, че навсякъде имало хлебарки и дървеници, а като се пръскало се размножавали още повече. В периода от 2017 г. до 2018 г. си спомня, че били заедно с ищеца. Тогава той бил нахапан от дървеници и закаран в болница. След като се върнал от болницата разбрал, че ищецът бил заразен с кроста. Не знаел дали са му давали нещо за лечение. Гледал го как се „драпа и дере“, както и, че целият бил в пъпки. Така бил по 24 часа. За средствата за хигиена споделя, че се полагали по два сапуна и 200 гр. прах за пране за един месец. В помещението били двама от едната страна и двама от другата, общо четири човека, а спалното помещение с площ от 6 кв.м. Ако смята вишките, на които се спи, едно

помещение е 1.90 м. на 3 метра, а другото е 1.90 м. на 2 метра. Като се сложи леглото, широко 70 см. и дълго 1.90 м. оставали 2 метра свободна площ. В малкото помещение вишките били една върху друга, а в по-голямото разположени по една от двете страни. Твърди, че са почиствали помещенията минимум 3 пъти дневно, както и, че ищецът редовно се включвал в почистването. За тоалетната се редували. Споделя, че и него са го хапали дървеници, но кожата му била по-дебела.

Разпитан, свидетелят М. споделя, че с ищеца бил в 7-ма група в затвора в [населено място]. Били в различни килии на един и същи етаж. В килиите имало дървеници и хлебарки. Пръскали за тях целия етаж и въпреки това, имало по стените, вишките, по дюшеците. В неговата килия били 4 човека. Неговата и на ищеца били еднакви килии. Давали им сапун и прах за почистване. Видял, че на ищеца му излезли плюски по врата и ръцете. Всички си чистели спалните помещения. Ищецът също почиствал.

По делото са допуснати две съдебно-медицински експертизи.

Заключението на СМЕ, изготвена от специалист по кожни и венерически болести, дава отговори на въпросите: 1. Какво е „С.“ и от какво се причинява?; как се отразява на здравословното състояние на лицето и в какво се изразява?; Колко време трае лечението?; Кога е заразен, колко време е бил засегнат от болестта? Как е лекуван?; Кои части от тялото са му засегнати? В отговор на така поставените въпроси, вещото лице отговаря, че „С.“ е заразно паразитно заболяване, което протича с пристъпен сърбеж предимно нощем и обриви с типична локализация и характеристика. Причината за такова заболяване е кърлеж *S. S. var. hominus*, с размер на жизнения акар от 0.3-0.4 мм, а мъжкият е двойно по-малък. След оплождането, женските прокопават тунелчета в повърхностния слой на кожата, в който снасят между 2 и 3 яйца на ден. От яйцата се развиват шестокраки ларви, а от тях осмokraки нимфи. Акарите достигат до полова зрялост след три седмици. Заразяването става при близък телесен контакт, полов контакт или спане в общо легло. Заразяването може да стане и чрез спално и лично бельо, но това е по-рядко. Крастата на чистоплътните се проявява със сърбеж и оскъден обрив. Локализира се по кожата между пръстите на ръцете и краката, както и на вътрешните повърхности на лакти, китки, мишници, корем, ареолите на гърдите при жените и препуциума при мъжете. Гърбът се засяга много рядко. Главата и вратът обикновено не се засягат. Типичен симптом е силният сърбеж нощем при затопляне. При заболяване, по кожата се наблюдават обриви, корички. Силният сърбеж нарушава качеството на живот на пациента, нарушаа се и качеството на съня. Лечението трае 3 дни. Според данните от документацията по делото, вещото лице достига до заключение, че заболяването е настъпило 2-3 седмици преди датата, на която ищецът е постъпил на лечение (13.02.2018 г.). Лекуван е с А. за лечение на скабиес и Ф. – за намаляване на сърбежа. Според епикриза по делото, вещото лице достига до извод, че засегнати били двете му ръце.

Заключението на допуснатата експертиза за заболяването и лечението на хепатит „С“, изготвена от завеждащ Националната референтна лаборатория „хепатитни вируси“ при Националния център по заразни и паразитни болести, дава отговори на въпросите: Какво представлява хепатит „С“ и от какво се

причинява?; Как се отразява на здравословното състояние на лицето и в какво се изразява?; Колко време трае лечението?; Кога е заразено лицето, колко време е било засегнато и как е лекувано? В отговор на така поставените въпроси, вещото лице отговаря, че хепатит „С“ е вирусно заболяване, което засяга черния дроб на човека. Хепатит „С“ вирусната инфекция е типично кръвно преносима, като предаването ѝ с други телесни течности е далеч по-неефикасно в сравнение с хепатит „В“. Като основна рискова група са лицата с многократни вливания на кръв и интервенозните наркомани. Заразяване с вируса може да се случи при татуировки и пиърсинг, при медицински кръвни манипулации и операции, описани са случаи при ползване на общи самобръсначки и четки за зъби. Хепатит „С“ е разпространена широко сред лица, употребяващи интервенозно наркотични вещества. Хепатит „С“ вирусната инфекция се среща като остра и хронична форма. Острата форма се среща след заразяване и продължава около шест месеца. Относително рядко се представя с клинически проявена остра фаза, като при болшинството от случаи липсва симптоматика за период от няколко десетилетия – 20-30 години. В редки случаи се проявяват неспецифични оплаквания, свързани с безапетитие, лесна уморяемост, стомашен дискомфорт, гадене и повръщане. Само при около 25% от пациентите се появява лека жълтеница. При носителство на anti-H. антитела и наличие на серумни нива на чернодробните ензими АСАТ и АЛАТ в референтни стойности, само доказаването на H. РНК чрез PCR потвърждава наличието на съществуваща инфекция с H.. Лечението на пациенти с хепатит „С“ се извършва в клиниките и отделенията по гастроентерология на големите болници в страната. При венозните наркомани може да се установи заразяването от началото на приема на наркотици до 2-3 месеца преди отриване на заболяването. Приложена е таблица с одобрените медикаменти за лечение на вирусното заболяване. На въпросите кога е заразен, колко време е бил засегнат и как е лекуван, вещото лице е отговорило, че в медицинското становаище на д-р Т. е записано, че лицето е постъпило на територията на затвора с данни за хроничен хепатит „С“, без оплаквания. От това достига до заключение, че лицето се е заразило преди постъпването си в затвора. Проведеното лечение с К. и витамини се препоръчва при всички видове хепатити (вирусни и невирусни). Това са хепатопротектори, които подпомагат възстановяването на увредените чернодробни клетки. От останалите документи, вещото лице установява, че лишеният от свобода не е имал оплаквания по време на престоя в затвора, както и , че черният дроб не е увеличен, не е болезнен и е с нормална еластична консистенция. Тъй като сред документите няма специфични медицински изследвания за хепатит „С“, може да се предполага, че по време на престоя в затвора лицето най-вероятно е било с хроничен персистиращ (неактивен) хепатит „С“, който е протичал безсимптомно. При така установената фактическа обстановка, съдът намира от **правна страна**, следното:

С протоколно определението от 21.09.2020 г., съдът конкретизира исковия период, като приема, че същият следва да е за времето от 2012 г. до 2018 г., съобразявайки направеното възражение от ответника за изтекла давност.

С протоколно определение от същата дата, съдът допуска изменение на иска,

който да се счита предявен в размер на 20 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди.

Разпоредбите на чл. 284 и чл.285, ал.1 ЗИНСЗ постановяват, че исовете срещу държавата за вреди, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията, в резултат на нарушения на чл. 3 от същия закон се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203 – 207), като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 и чл. 4 от ЗОДОВ вменяват на Държавата отговорност за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност и задължението за обезщетяване на всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. Следователно, за да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди; незаконосъобразни действия/бездействие (в случая се твърди, макар и не изрично - бездействие) на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/бездействие, и настъпилата вреда. Нормата на чл. 284, ал. 5 ЗИНСЗ възлага на ответника тежестта да докаже, че ищецът не е бил поставен в неблагоприятни, по смисъла на чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 ЗИНСЗ условия.

Ищецът твърди да са му били причинени неимуществени вреди поради наличие на всякакви паразити, дървеници, хлебарки, гризачи и други вредители, срещу които затворническата администрация не вземала мерки. Ухапванията от дървеници пречели на нощния сън, предизвиквали умора и нервни кризи. Твърди, че именно от вредителите се разболял от С., а след това установил, че е болен и от хепатит „С“, от лоши санитарно-битови условия (тесни и пренаселени килии и лошите битови условия в спалните помещения). Спалното помещение /килията/, което обитавал било с площ около 8-10 кв.м., а в него били настанени 8 лишени от свобода. В килията се помещавали два броя масички без столове и леглата им. Осветлението било много слабо. Пространството било толкова тясно, че не можело да се минава, тъй като в килията се простирало и прането на лишените от свобода. Единственото средство за лична хигиена било един сапун месечно на човек, а достъпът до перална машина бил веднъж седмично на човек.)

Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗИНСЗ приравнява на „нечовешко и унизително отношение“, по смисъла на ал. 1 и: „поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни

действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност“. С оглед на това и предвид заявената с исковата молба претенция, съдът следва да установи: А/ поставен ли е бил ищецът, като лишен от свобода „в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване“ (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), съответно: претърпял ли е неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от тези условия; Б/ съумял ли е ответникът (арг. чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС) да опровергае твърдението за претърпени неимуществени вреди, като установи и докаже, че не е бездействал, осигурявайки през исковия период „достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване“. В същото време оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди (твърдените от него заболявания), които са пряк резултат от поставянето му в неблагоприятни условия (пребиваване в „пренаселени“ килии, наличието на инсекти, липса на слънчева светлина, на санитарно хигиенни материали).

През исковия период ищецът Е. Н. С. е пребивавал в помещения, находящи се в затвора в [населено място] и ЗО „К.“, както следва: В периода 19.07.2012 г. до 17.10.2013 г. в 5-та гр. на затвора в [населено място]; От 17.10.2013 г. до 16.07.2015 г. , ищецът бил настанен във 2-ра гр. на затвора в [населено място]; От 16.07.2015 г. до 06.07.2017 г. бил настанен в ЗО „К.“; В периода 16.07.2017 г. до 15.02.2018 г. бил в настанен в 5-та гр. на затвора в [населено място]; От 15.02.2018 г. до 20.02.2018 г., бил преместен в 4-та гр. на затвора в [населено място]; От 20.02.2018 г. до момента на подаване на исковата молба бил настанен в 5-та група на затвора в [населено място].

От представената по делото справка за извършените ремонтни дейности в Затвора в [населено място] за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. е видно, че в годините сградният фонд на затвора [населено място] и затворническите общежитията е изключително остарял и морално амортизиран.

От докладна записка от 24.09.2019 г., издадена от ИСДВР към ЗО „К.“ /л.34/ е видно, че през периода на престоя на ищеца във 2-ра група /от 17.07.2015 -05.07.2017 г./ на затворническото общежитие, лишените от свобода са разполагали с индивидуална жилищна площ между 2.75 кв.м. и 5.82 кв.м., като през по-голямата част от времето разполагаемата свободна площ на един лишен от свобода е била под 4 кв.м. Недостатъчното лично пространство на лишените от свобода, както в ЗО „К.“, така и в Затвора [населено място] се потвърждава и от разпитаните свидетели, а отделно от това е общоизвестен факт, предвид множеството оплаквания на лишени от свобода и заведените от тях дела за лоши условия в затворите и затворническите общежития.

Правната уродба на чл.284-286 от ЗИНЗС, вр. чл.3 от с.з. е приета в резултат на серия от осъдителни решения на ЕСПЧ срещу България за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, поради условията за пребиваване в местата за лишаване от свобода в страната ни и пряко кореспондира с абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ. Разпоредбата на чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните

ценности на демократичното общество. Тя забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унизително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата (виж А. и други, цитирано по-горе, § 139, с допълнителни препратки). Конвенцията има пряко действие по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията и може пряко да послужи като основание за защита без задължение за позоваване на националния закон. В резултат на това, в отсъствието на конкретно правило от вътрешното законодателство, ръководещо определен аспект на тези условия, съдилищата често не установяват незаконосъобразност и не разглеждат въпроса дали тези обстоятелства биха могли, когато се разглеждат самостоятелно или заедно с други аспекти на условията, в които даден затворник е държан, да представляват нечовешко и унизително отношение. По този начин, когато разглеждат подобни искове, съдилищата не са съсредоточени толкова много върху правото на затворника да не бъде подложен на нечовешко и унизително отношение; вместо това, те ограничават разглеждането на законосъобразността на действията на затворническите власти по смисъла на националното право.

Изложеното е основание за съда, в решаващия му състав, да съобрази практиката на ЕСПЧ по установени нарушения на чл.3 от ЕКПЧ относно условията за пребиваване в местата за лишаване от свобода. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне *минимално ниво на суровост*. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на лицето. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принижява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл. 3.

За да попадне задържането специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен.

При оценка на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство,

техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унизително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията.

Липсата на намерение за унижаване или принизяване на задържания чрез поставянето му в лоши условия, въпреки че е фактор, който следва да бъде взет под внимание, не изключва категорично установяване на нарушение на чл. 3 от Конвенцията.

Крайната липса на място в затворническа килия има голяма тежест при оценката на това дали условията на задържане са в нарушение на чл. 3 от Конвенцията. Докато общите доклади на КПИ не казват изрично какъв размер жилищна площ за един лишен от свобода трябва да се смята за минимален стандарт при настаняване в обща килия, то отделните национални доклади за извършените от КПИ посещения и препоръките по тези доклади предполагат, че желателният стандарт е четири квадратни метра жилищна площ на човек. Въпреки това, ако затворниците имат на разположение по-малко от три квадратни метра жилищна площ, пренаселеността трябва да се счита за толкова тежка, че да доведе само по себе си, независимо от други фактори, до нарушение на чл. 3 от Конвенцията. В оценката на наличното пространство трябва да се вземе предвид пространството, заемано от мебели и обзавеждане в килията. Именно тези мотиви на ЕСПЧ в решението по делото Н. са основание да се приеме, че от общата площ на помещението за задържане следва да се извади площта, заемана от мебели и обзавеждане, в т.ч. санитарното помещение.

Дори пренаселеността да не е толкова сериозна, че да представлява сама по себе си нарушение на чл. 3 от Конвенцията, според ЕСПЧ, тя все пак може да доведе до нарушение на тази разпоредба, ако се комбинира с други аспекти на условията на задържане – като например лоша вентилация, липса на достъп на естествена светлина и свеж въздух, липса на подходящо отопление или липса на основна хигиена – това води до ниво на страдание, което надвишава това, присъщо на задържането. Идентични са изтъкнатите от ищеца оплаквания в исковата му молба – пренаселеност, съчетана с ниска хигиена, липса на светлина, хлебарки и дървеници, съвкупното въздействие на които условия довели до твърдените неимуществени вреди.

ЕСПЧ извежда критерии при оценката на това дали е налице нарушение на чл. 3 от Конвенцията по отношение на липсата на лично пространство, а именно: (а) всяко задържано лице трябва да има индивидуално място за спане; (б) всяко задържано лице трябва да има най-малко три квадратни метра жилищна площ; и (в) размерът на килията трябва да дава възможност на задържаните лица да се движат свободно между мебелите. Липсата на някои от тези елементи сама по себе си поражда сериозно предположение, че условията на задържане са в нарушение на този член (виж А. и други, цитирано по-горе, § 148, с допълнителни препратки).

Освен размерът на наличното пространство, други аспекти на физическото състояние на задържане също са от значение за оценката на съответствие с чл. 3 от Конвенцията. Тези елементи включват по-специално достъп до упражнения на открито, естествена светлина или въздух, наличие на вентилация, адекватност на отоплението. По този начин, дори и в случаите на затворнически килии, които осигуряват 3-4 квадратни метра жилищна площ на

един лишен от свобода, може да има нарушение на този член, ако факторът на пространството е съчетан с липса на постоянен въздух и пряка слънчева светлина.

Съдът в С. приема за много важно да се предостави на затворниците безпрепятствен и достатъчен достъп до естествена светлина и свеж въздух в килиите им. При липса на индикации за пренаселеност или неправилно функциониране на системата за вентилация и изкуственото осветление, негативният ефект на щорите не достига сам по себе си прага на тежест, изискван по този член (виж А. и други, цитирано по-горе, § 154, с допълнителни препратки).

Воден от горните стандарти съдът приема, следното по отделните видове описани неимуществени вреди:

Настаняване при неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, поради наличието на недостатъчна площ. По делото не се установява конкретно по килии и брой лица, в които е бил настанен ищеца за исковия период, а в тежест на ответника е да докаже, че е бил настанен при спазване на изискванията за минимална площ. Информацията е по групи и периоди, но не и по килии и брой лица в тях. Така за престоя в Затвора [населено място] не се установява по килии и брой лица и оттук ответникът не се е справил с доказателствената тежест да докаже, че при престоя си в Затвора С. ищецът е разполагал с минимално изискуемата площ в килията.

За времето от 16.07.2015 г. до 06.07.2017 г., когато ищецът е бил настанен в ЗО „К., е бил настанен при неблагоприятни условия за изтърпяване наказанието, поради наличието на недостатъчна площ, а именно под 4 кв.м. през голяма част от времето (справка на л.35-36 по делото), в които са включени и прилежащите към спалното помещение мебели, липсата на постоянен достъп до течаща топла и студена вода, както и недостатъчното количество хигиенни материали (сапун веднъж месечно). На следващо място, видно от приложената по делото документация, ремонтът на ЗО „К.“ е започнал година след постъпването на лишеното от свобода лице, като същият включва саниране на спалните помещения, ремонт на покрива и смяна на ПВЦ дограма, от което следва, че не са предприети необходимите ремонтни дейности за подобряване на жилищната площ на помещенията, не са предприети адекватни мерки за отстраняване на проблема с водоподаването, коато така, въпреки извършените ремонтни дейности, качеството на живот в спалните помещения на затворническото общежитие на са се подобрили достатъчно. Отделно от това, прави впечателние, че от графика за пране са изключени одеялата /л.46/, за които е известно, че са основни скривалища на акарите. Ответникът не оспорва, че в ЗОЗТ „К.“ има режим на топлата и студена вода, обусловен от това, че при построяване на общежитието централният водопровод е изграден на около 500 метра от него, което предполага осигуряване на вода чрез помпена станция и резервоар, които не били с достатъчна вместимост и не позволявали подаване на вода пред цялата част на денонощието. Според представен график на топлата вода, такава се подава в рамките на един час сутрин и един час вечер. Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че в ЗО „К.“ не са предприети мерки в достатъчна степен, за да бъде осигурена хигиенична среда, към периода, в

който ищецът е бил настатнен там, не е бил разрешен проблемът с осигуряването на нужното пространство и достъпа до постоянно течаща вода на лишените от свобода лица, поради което твърдените от него неимуществени вреди за периода от 16.07.2015 г. до 06.07.2017 г., съдът приема като основателни и доказани.

Друг санитарен проблем в поправителните заведения, отбелязан в осъдителните решения на ЕСПЧ срещу България, е наличието на хлебарки, гризачи, бълхи, въшки, дървеници и други вредители. Съдът в С. е отбелязъл, че затворническите власти трябва да се справят с този проблем чрез осигуряване на адекватни дезинфекционни съоръжения, почистващи продукти, както и редовно обезпаразитяване и проверки на килиите, по-специално на спалното бельо, дюшеците и пространствата, използвани за съхранение на храна.

Според Годишен доклад на националния превантивен механизъм за 2020 г. на О. на Република България, публикуван на 04.03.2021 г. и свободно достъпен на Интернет адрес prisonreform.bg: „Изводите показват, че продължава да е налице дългогодишният проблем с наличието на хлебарки и дървеници в местата за лишаване от свобода, като това е констатирано във всички проверени обекти – дори и там, където е извършван цялостен ремонт. В тази връзка са отправяни препоръки към ГДИН за търсене на алтернативни начини за справяне с този проблем. Несъмнено този проблем ще бъде във фокуса на проверките на Н. и през настоящата година.“

Независимо, че докладът не касае исковия период, съдът приема, че по делото не са налице данни, които да оборят официално потвърдената информация на О. на Република България относно дългогодишен проблем с наличието на хлебарки и дървеници. Напротив, свидетелските показания в тази насока са безпротиворечиви и установяват, че в затвора в [населено място] има системен проблем с вредителите. Св. И. твърди, че навсякъде имало хлебарки и дървеници, а като се пръскало се размножавали още повече. Св. М. споделя, че в килиите имало дървеници и хлебарки. Пръскали за тях целия етаж и въпреки това имало по стените, вишките, по дюшеците. Ето защо, представените от ответника писмени доказателства за извършена дезинсекция на територията на ЗО „К.“ и на затвора в [населено място] не оборват твърденията на ищеца за наличие на вредители, които очевидно не се повлияват от мерките срещу тях. Потвърждение на изложеното намира заключението на изготвената по делото СМЕ, в която е обяснено, че „С.“ е заразно паразитно заболяване, което протича с пристъпен сърбеж предимно нощем и обриви с типична локализация и характеристика. Заразяването става при близък телесен контакт, полов контакт или спане в общо легло. Заразяването може да стане и чрез спално и лично бельо. При заболяване, по кожата се наблюдават обриви, корички. Силният сърбеж нарушава качеството на живот на пациента, нарушаа се и качеството на съня. От приложената по делото медицинска документация, вещото лице достига до извод, че от обриви били засегнати двете ръце на ищеца. От представената справка, рег. № 5210/27.09.2019 г., изготвена от ГД“ИН“ /л.15/ е видно, че в периода от 15.02.2018 г. до 20.02.2018 г., когато е заболял от „С.“, ищецът бил преместен от 5-та в 4-та гр. на затвора в [населено място], като липсват данни в

приложената от ГД“ИН“ документация дали в спалното помещение на 4-та група, в което е преместен ищецът е имало други лишени от свобода със същите симптоми.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че за исковия период от спалното помещение на ищеца в затвора [населено място] е било заразено с паразитни инсекти, което допълнително е влошавало начина и условията за изтърпяване на наказанието.

Следва да се приемат за недоказани твърденията на ищеца, че е бил заразен с хепатит „С“ по време на престоя си в затвора. От заключението на експертизата за заболяването и лечението на хепатит „С“, изготвена от завеждащ Националната референтна лаборатория „хепатитни вируси“ при Националния център по заразни и паразитни болести Хепатит „С“ е видно, че вирусната инфекция е типично кръвно преносима, като предаването ѝ с други телесни течности е далеч по-неефикасно в сравнение с хепатит „В“. Като основна рискува група са лицата с многократни вливания на кръв и интервенозните наркомани. По делото са налични данни, че ищецът е споделил за наркотичната си зависимост към хероин още при постъпването си в ареста „В.“. От експертизата се установява, че с изключение на периода на остро протичане на вирусната инфекция, хепатитите „С“ протича безсимптомно и единствения начин да бъде потвърдено носителството му е чрез специално изследване на Н. РНК чрез PCR, който би могъл да потвърди наличието на съществуваща инфекция с Н. Тъй като сред наличната медицинска документация от исковия период няма данни за извършени специфични медицински изследвания за хепатит „С“, може да се предполага, че по време на престоя в затвора лицето най-вероятно е било с хроничен персистиращ (неактивен) хепатит „С“, който е протичал безсимптомно, до каквото заключение е достигнало вещото лице.

В заключение, по силата на чл.284, ал.2 ЗИНЗС в случаите по чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора. В случаите на установено нарушение на чл.3 ЗИНЗС и съгласно чл.284, ал.5 ЗИНЗС настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното, като размерът им се определя от съда по справедливост (чл.52 от ЗЗД).

Въз основа на изложеното и за целия исков период от 19.07.2012 г. до 03.09.2018 г., съдът установи нарушение на минимално изискуемата площ за изтърпяване на наказанието – по-малко от 3 кв.м. чиста площ на лице, режим на топлата и студена вода за периода 2015 г.-2017 г., наличие на паразитни насекоми – хлебарки и дървеници през целия исков период, както и претърпените от ищеца здравословни неразположения от тях за период от около три седмици. Съвкупното въздействие на установените нарушения достига изискуемия праг на суровост по смисъла на чл.3, ал.2 ЗИНЗС, вр. чл.3 от ЕКПЧ. При презюмиране на неимуществените вреди от поставянето на ищеца в посочените условия на изтърпяване на наказанието за целия исков

период от общо дни, съдът приема за справедливо обезщетение на неимуществените вреди в размер на 6000 лв. лошите хигиенни и битови условия в местата за лишаване от свобода, в които е пребивавал и 750 лв. за трите седмици, в които ищецът е бил болен от „С.“ или общо 6750 лв. обезщетение за неимуществени вреди за целия исков период и всички претендирани вреди. Законната лихва следва да се присъди от датата на предявяване на исковата молба на 03.09.2018 г. до окончателното й изплащане. За разликата до предявения размер от 20 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен. Искът следва да бъде отхвърлен и за периода от 21.12.2011г. до 18.07.2012г., тъй като ищецът е постъпил в Затвора С. на 19.07.2012г.

При този изход на спора разноски следва да се присъдят в хипотезата на чл.286, ал.3 от ЗИНЗС - когато искът се уважи изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Ответникът следва да бъде осъден да възстанови на ищеца внесената държавна такса в размер на 10 лв. и адвокатското възнаграждение от 750 лв., съразмерно на уважената част от иска или 257 лв.

Воден от горното и на основание чл. 285 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, Административен Съд С. - град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП да заплати на Е. Н. С. с ЕГН [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6 750 лв. (шест хиляди седемстотин и петдесет лева), претърпени за лоши битови и хигиенни условия на изтърпяване на наказанието му в ЗО „К.“ и Затвора в [населено място], както и претърпени от ищеца здравословни неразположения от тях, за исков период от 19.07.2012г. до 03.09.2018г., ведно със законната лихва от 04.09.2018 г. до окончателното изплащане, както и сторените по делото разноски в размер общо на 257 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Е. Н. С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП, за разликата до предявения размер от 20 000 лв. и за периода преди 19.07.2012г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София град, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: